

Surullisena rannalla.

Punahehkuinen inhottavasti kuumottava aurinko on laskemassa meren selällä olevien kahden saaren väliin. Helteisen päivän jälkeen illan merituuli hyväilee vartaloani kulkien ilkeän tuntuisesti löysän paidan sisään ja tästä syystä tungen paidan housunkauluksen alle. Seison rannan ruskealla hienolla hiekalla aivan vesirajassa enkä huomaa miten pienet aallot kastelevat kenkäni ja tuovat myös hiekkaa niihin. Ylitseni liitelevät vieressä olevan punaisien rantavajojen räystäiden alla pesivien tervapääskyjen poikaset. Ilkeästi ne syöksähtelevät ilmassa kadoten välillä taivaan korkeuksiin ja palaavat sieltä viuhahtaen vajan räystäälle. Hetken ne seisovat rinnakkain rivissä ja ääntelevät korvia särkevästi keskenään.

Katselen välillä hiekkarannan oikealla puolella olevalle parkkipaikalle ja odotan ja toivon ystäväni saapuvan. Katseeni siirtyy hiekkarannan takareunassa kasvaviin Juhannusruusupensaisiin. Huomaan samalla myös niiden edessä kaulakkain istuvan nuoren parin, jotka eivät tunnu saavan katseitaan irti toisistaan. Mieleni täyttää suru, kaipaus ja odotuksen toivo.

Keskikesän luonto on kauneimmillaan, ilmassa leijuvat tuoksut muistuttavat minua inhottavasti edellisestä yöstä kanssasi. Erotan vähän matkan päässä olevien syreenien tuoksun, mutta voimakkaimpana on tuulen tuoma suolainen meren haju. Haluan vain istua yksin surullisena rannalla. On aivan saman tekevää mitenkä kukkaset levittävät tuoksuja, minua ne eivät kiinnosta.

Auringon hehku värjää puiden lehdet ja laskevan auringon säteet leikkivät pienien aaltojen harjalla. Luulen kuulevani lähestyvien askelien äänen hiekassa ja käännyn katsomaan äänen suuntaan, vaikka tiedän, että ei siltä kukaan tule. Muistan miten lähestyit minua kukallisessa kesämekossasi, jonka helmat heilahtelevat kävelysi tahdissa. Nyt kaikki on mennyttä koska sinä olet lähtenyt pois elämästäni. Siirryn rannan toiseen reunaan hiekalle vedetyn puisen, tervatun veneen viereen ja näen vielä hiekalla edellisen yön jälkemme. Mikä tekeekään olon yksinäisemmäksi ja surulliseksi meren rannalla, kuin rannalla lojuva tervattu vene, jonka hajukin saa voimaan pahoin.

Vähän matkan päässä olevan saaren rannalla ei ole ketään. Nuotiopaikkakin huutaa yksinäisyyttään ja odottaa, että tulisiko sinne joku.

Ilta on hiljentynyt, läheisistä puista kuuluu pikkulintujen metelöintiä ja meri velloo yöpohjoisen tuulen käsittelyssä. Kuinka surullista onkaan istua helteisen päivän jälkeen yksin merenrannalla odottamassa ja kaipaamassa ystäväänsä. Mieleni tekee huutaa hänen nimeään merelle, mutta ääni ei lähde suusta. Istun hiljaa ja tuijotan merellistä maisemaa. Eilen istuimme vierekkäin toisiimme nojaten, katsomme auringon katoamista horisonttiin ja värien hehkua hämärtyvässä kesäyössä, mutta kaikki se on mennyttä. On vain syvä kaipaus.